

jevo přiveden, vyčerpávalo ve všech jeho trestně závažných složkách, jak to podřazení pod zákon zásadně vyžaduje, a uznal to obhájce obžalovaného nepřímo sám, neučiniv návrhu na položení otázky takové.

### Čís. 885.

**Rozjetí se na kole proti vojenskému kordonu jest zprotivením se skutečným násilným vztažením rukou ve smyslu § 81 tr. zák.**

(Rozh. ze dne 10. června 1922, Kr I 530/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 5. dubna 1921, pokud jím byl obžalovaný dle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro zločin veřejného násilí dle § 81 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

### Důvody:

Obžaloba spatřuje skutkovou podstatu zločinu veřejného násilí ve smyslu § 81 tr. zák. v tom, že obžalovaný se dne 17. května 1920 ve V. pěšáku Ignáci K-ovi, tedy osobě jmenované v § 68 tr. zák., u výkonu jeho služby v úmyslu, by tento výkon zmařil, skutečným násilným vztažením ruky se zbraní zprotivil. Nalézací soud sprostil obžalovaného z obžaloby, vzav za prokázáno, že obžalovaný nevjel do pěšáka K-a úmyslně, nýbrž že K. chtěl obžalovaného, jenž byl v plné jízdě, zadržeti, že to však učinil tak neobratně, že sám vběhl do kola obžalovaného a že následkem toho oba, obžalovaný i K., se svalili. Zmateční stížnosti státního zastupitelství, dovolávající se proti tomuto výroku rozsudkovému důvodu zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř., nelze upřít oprávnění. Napadený rozsudek zjišťuje výslovně, že stěžovatel měl v úmyslu, projeti vojenským kordonem, a že, když již beztak jel s velkou rychlostí, ve vzdálenosti asi 10 kroků před kordonem ji ještě zvýšil a že přes to, že mu K. dával znamení, aby zůstal státi, před kordonem nezastavil, nýbrž se s K-em srazil a s kola spadl, při čemž i K. upadl. V dalších úvahách pouští však rozsudek takto zjištěný úmysl obžalovaného, projeti kordonem, se zřetele a obrací svou pozornost výhradně k otázce, vjel-li obžalovaný úmyslně právě do pěšáka K-a a přivodil-li srážku s ním úmyslně jako prostředek, by mohl projeti kordonem. Je sice pravda, že i formule obžalovacího spisu spatřuje objekt trestného činu, obžalovanému za vinu kladeného, právě v pěšáku K-ovi; než v odůvodnění obžalovacího spisu uvádí se výslovně, že obžalovaný jel proti jmenovanému vojínu vši silou úmyslně, by prolomil kordon. Z toho patrně, že již obžaloba vychází ze správného hlediska, že čin stěžovatelův nesměřoval proti pěšáku K-ovi jako proti jednotlivci, nýbrž jako člunku vojenského kordonu; nesejde tudíž na tom, nesl-li se úmysl obžalovaného právě k tomu, by vjel kolem právě do K-a, a přivodil-li srážku s ním úmyslně. Ve spojení s rozsudkovým zjištěním, dle něhož K. dával obžalovanému znamení, by zůstal státi, odpovídá tudíž pojmu zprotivení se skutečným násilným vztažením rukou další jednání obžalovaného již tím, že přes ono znamení jel dokonce se zvýšenou rychlostí dále

v úmyslu, rozsudkem výslovně zjištěném, kordonem projeti, neboť obžalovaný musel vzhledem k onomu znamení nejen poznati, že se další jízdu protiví výkonu služby osoby, jmenované v § 68 tr. zák., nýbrž i počítati s tím, že bude některým z vojinů, tvořících kordon, zadržen, což se také, jak rozsudek zjišťuje, stalo. V tom, že obžalovaný za zjištěných takto okolností v úmyslu, kordonem projeti, nad to se zvýšenou rychlostí jel dále, dlužno tudíž spatřovati zprotivení se skutečným násilným vztažením rukou, při čemž je lhostejno, počínal-li si snad K., chtěje obžalovaného zadržeti, tak neobratně, že následkem toho nejen obžalovaný, nýbrž i on sám upadli. Jak zmateční stížnost případně dovozuje, dlužno již v onom zvýšení rychlosti, neboli, jak praví stížnost, v rozjetí se na kole proti vojenskému kordonu, spatřovati zprotivení se s vynaložením tělesné síly, se skutečným násilným vztažením rukou, směřující, byť nepřímou, proti osobě vrchnostenské, která se jeho počínání v cestu postavila a jednáním obžalovaného sama postavena byla před výběr, buď odpor s vynaložením fysické síly odklidiť, neb od výkonu služby upustiti. Poněvadž je zřejmo, že sprostující rozsudkový výrok zakládá se na porušení, pokud se týče na nesprávném použití zákona, bylo odůvodněné zmateční stížnosti státního zastupitelství vyhověti a výrok ten jako zmatečný dle čís. 9 a) § 281 tr. ř. zrušiti. Ve věci samé rozhodnutí nebylo však zrušovacímu soudu možno, poněvadž v rozsudku a v jeho rozhodovacích důvodech nejsou zjištěny některé skutečnosti, které by při správném použití zákona nálezu za základ položit bylo. Tak nezjišťuje rozsudek výslovně skutečnost, která je pro posouzení případu s hlediska shora vytčeného důležitá, byl-li pěšák Ignác K. opravdu článkem onoho kordonu vojenského, dále, jel-li obžalovaný proti tomuto kordonu a konečně, dál-li se odpor se strany obžalovaného, pak uvádí obžalovací spis, se zbraní.

Čís. 886.

**Zločin veřejného násilí dle § 83, druhý případ, tr. zák.**

**Lhostejno, zda pachatelé vnikli do cizího příbytku najednou či porůznu.**

(Rozh. ze dne 10. června 1922, Kr I 822/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 7. června 1921, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro zločinu veřejného násilí dle §§ 81 a 83 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by ji znovu projednal a rozsoudil — mimo jiné z těchto

**důvodů:**

Rozsudkový výrok, jímž obžalovaný Čeněk S. byl sprostěn z obžaloby pro zločin veřejného násilí dle § 83 tr. zák., odůvodněn jest v rozhodovacích důvodech v ten smysl, že zodpovídání se obžalovaného, že sice byl v budově okresní politické správy, že tam však přišel zcela sám, když vetřelci byli již v budově, a že se násilností nesúčastnil, nebylo